

убожаватъ Бендида като богиня на лова, а мѣстото ѝ на богиня—кърмилница заела богинята на земята Земела (Кибела). Съ врѣме най-важенъ богъ у тракитѣ станалъ синътъ на Земела, Диониси (Савази), богъ на умирающата и възраждающата се природа, въ честь на когото се издигало въ земята на беситѣ общетракийско светилище, развалинитѣ на което се намиратъ на върха Гьозъ-Тепе въ Родопитѣ. Това светилище било прорицалище,—въ него имало жрица-прѣдсказвателница, каквато била Пития въ Делфийския храмъ на Аполона. И до сега на това мѣсто се виждатъ развалини отъ голѣми каменни здания, а наблизо до тѣхъ се срѣщатъ гробници, въ които околнитѣ планинци сж намирали по-рано щитове, копия и сребърни монети. Олицетворение на Дионисия било чамовото дърво, което отначало натрупвали на кладня и му се кланяли. Праздненствата на Земела и Диониса се започвали съ дива и бурна печаль за умирающата природа и се завършвали съ дива и бурна радостъ за настъпающето възраждане на сжщата природа. Тия празници ставали при зимното слънцестояне, въ врѣме на което женитѣ се прѣдавали въ горитѣ на лудешки игри. Тракитѣ обожавали и много други божества, отъ които най-главни били: богътъ на войната (Аресъ), богътъ на слънцето (Аполонъ) и богътъ на вѣтроветѣ (Хермесъ), който станалъ по-послѣ най-главенъ богъ на князетѣ, защото го смѣтали за тѣхенъ родоначалникъ.

Тракитѣ се молѣли на боговетѣ си въ пещеритѣ и по високитѣ мѣста и имъ принасяли тамъ жертви. По-късно тѣ започнали да си правятъ дървени идоли, които украсявали, като възпроизвеждали по тѣхъ руситѣ си коси, шаркитѣ на дрехитѣ си и украситѣ по кожата си. Почти до появяването на римлянитѣ (III в. пр. Хр.), тѣ принасяли и човѣшки жертви на боговетѣ си, но по-послѣ започнали да имъ принасятъ само домашни животни.

Тракитѣ обичали да изобразяватъ както боговетѣ си, така и обоготворенитѣ си прадѣди като конници. Такива конници се срѣщатъ тукъ-тамъ издѣлбани по скалитѣ, а пѣкъ въ открититѣ до сега тракийски светили-